

No. 38. } 22de September 1889. { 15de Marg.

Rolf's Gadebreng.

(Slutt. fra forr. No.)

III.

Mange Uger efter den Dag sad Rolf en Morgen op i Sengen og klippede Papirsoldater, medens han ventede paa Thomas, thi Thomas skulde besøge Rolf. Doktoren havde fortalt hans Forældre om den fattige Dreng, der hver Dag ventede i Regn eller Solskin udenfor Huset for at spørge ham, hvordan det gik med Rolf.

De havde opsogt Thomas og draget Omhu for ham. Men nu vil vi lade Thomas selv fortælle sine Hændelser.

"Nei, saadanne deilige Blomster," raabte Rolf, da Thomas kom ind med en stor Buket Syrener i Haanden. Derksom Rolf havde været ældre, vilde han have lagt Mænte til Thomas's rene

Ansigt og nette Klæder, førend han saa Blomsterne. Men han var kun liden, og derfor lugtede han til Blomsterne, før han sagde: "Men du har jo faaet en ny Trøie!" Og saa var det, at Thomas fortalte ham, hvordan det altsammen var gaaet til.

"Ser du," sagde han, "Doktoren bad mig om at holde Hesten for ham, og da jeg var der hver Dag, blev Hesten og jeg kjendte. Og Doktoren var forundret over, at jeg kunde holde Hesten en Dag, da Sprøiten kjørte forbi. Men fra den Dag vidste han, at vi to var Venner. Og jeg sagde, at der var ingen, der kjendte stort til mig uden Hr. Dillber, og han vilde ikke sige noget godt om mig, fordi jeg pleiede at tage hans Nodder og Ebler. Men jeg gjorde Hr. Dillber Uret, for han sagde til Doktoren, at han troede nok, der kunde

blive en god Dreng af mig med Liden. "Det er vist," sagde han, "at Thomas har ikke rørt noget, siden Kolf blev syg!" Saa tog Doktoren mig paa Prøve, og nu er jeg hans Dreng, og baade Hesten og han selv holder af mig, og jeg tjener nok til mine Klæder. Din Moder gav mig to Sæt Løi til at begynde med, indtil de kunde faa prøvet, hvad jeg duede til. Men jeg har en Hemmelighed, Kolf, som jeg ikke vil fortælle til andre end til dig!" Og da Kolfs Moder gik ud af Stuen, benyttede Thomas Leiligheden til at hviste: "Kolf, kan du huske de Nodder, jeg tog den Dag, du ved nok?"

Kolf nikkede.

"Naa," sagde Thomas, "da Doktoren talte til mig, om at jeg kunde tjene nok til Klæder, sagde jeg, at jeg heller ikke brød mig om Penge, uden blot om en Femogtyveøre, og hvis han vilde give mig den, vilde jeg ikke bede ham om flere. Saa gav han mig en. Og det er Hemmeligheden: Jeg købte for fem og tyve Dre Nodder, og saa listede jeg mig hen til Dilbers Butik og lagde hver eneste en tilbage i Londen igjen!"

Kolf lo, som om han syntes, det var en udmærket Hemmelighed.

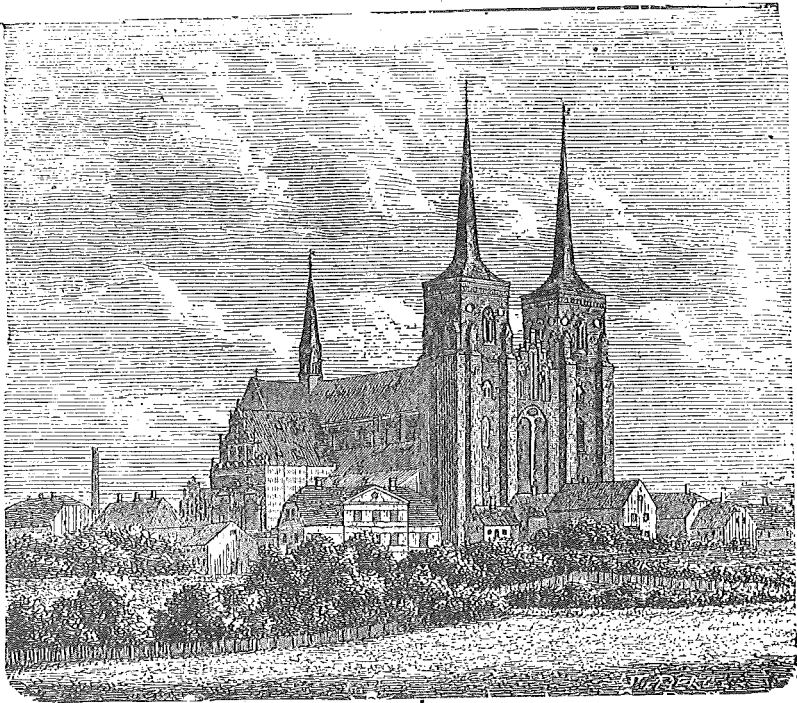
"Jeg skal fortælle dig noget mere," vedblev Thomas, "jeg gaar i Aften skole og lærer saa meget. Der har jeg ogsaa hørt meget om Jesus, ham, din Moder holder saa meget af. Jeg kunde en hel Del slemme Ting, men især siden jeg gav Hr. Dilber de Nodder tilbage, saa er det ikke nær saa svært at være ordentlig, som jeg troede. Siden du er bleven min Ven, Kolf, kan jeg

ikke mere komme afsted med de Gæstgæstereger, jeg før har haft for, og jeg tænker nok, jeg skal lære at slippe det Djævelskab for bestandig, for jeg siger dig, Kolf," sluttede han med dæmpet Stemme, "nu vil jeg tjene Vor Herre Jesus."

Græshopper som Mad.

"Græshopper og vild Honning" var Johannes den Døbers Epistole (Math. 3, 4). Græshopper synes os en underlig Føde. Men den er ikke saa usædvanlig i hine Egne, og endog tilreisende Europæere finder Behag i den. En Engländerinde, som besøgte Australien, fortæller selv: "Græshopper udgjorde regelmæssig en Bestanddel af vore Maaltider og er virkelig et fortreffeligt Næringsmiddel. De smagte bedst, naar de var kogte Saa tager man de lange Springben af, holder Dyret ved Bingerne, dyster det i Salt og spiser det. De smager som en Urte. For at fange Græshopperne maa man staa tidlig op om Morgenen, medens Dyrene endnu er stive af Nattefulden og Bingerne vaade af Duggen, saa at de ikke kan flyve. Man finder dem da i hundredevis under Drkenbussene og kan uden Noie samle dem i en Sæk eller Kurv. Kamelerne æder dem med Græsset, Hundene jager og nedsluger dem. Beduinerne giver sine Heste dem som Føde, og, efter hvad jeg hører, har hele Drkenstammer ofte intet andet at leve af end Græshopper og Kamelmælk."

Roskilde Domkirke.

Domkirken i Roskilde er en af de ældste danske Kirker. Aar 975 opførtes den først af Kong Harald Blaa-tand. Den brændte imidlertid flere Gange, og den nuværende Murstensbygning er rimeligvis opført efter Branden 1234. Man har i de senere Aar underkastet den en fuldstændig Restauration, hvorved man saameget som muligt har søgt at faa det gamle frem, saavel med Hensyn til Form som til Farve, og vort Billede viser, hvorledes denne smukke Kirke nu efter denne Restauration tager sig ud.

Kirken bestaar af et Hovedskib med tilhørende Korsstoie og to lavere Sideskibe samt et halvbrunt Kor med en

lavere Rundbygning. Den udmærker sig ved de mange Tilbygninger og Kapeller, hvori som under Kirken selv faa mange af Danmarks Konger og berømte Mænd er bisatte.

Selvopofrelse.

To unge Gutter gik en Dag ind i St. Leonards-Kirken i Bridgeworth, England. Taarndypren stod aaben, og strax fandt de paa, de skulde op i Taarnet.

De klattede om fra Bjælke til Bjælke. Det var en farlig Mors, men de littede den udmærket.

Hoiere og hoiere steg de op. Bludselig svigtede Bjælken de gik paa. Begge faldt. Den ældste sit netop Tid til at klynge sig fast til Bjælken, medens den yngste, idet han gled forbi, greb fat i Kammeratens Ben.

I denne frygtelige Stilling blev disse to Stakler hængende. Ifke var det muligt at komme op, heller ikke ned. I Dybet kunde de blot skimte Kirkens Stengulv. De skreg om Hjælp, men forgjæves. Ingen var i Nærheden.

Snart var han, der holdt fast i Bjælken, udmattet. Lyngden af dem begge holdt han ikke ud. Han raabte grædende til ham, der hang nedeunder: "Nu er det ude med os; Død og ingen Frelse!"

"Tror du, du kan komme op og blive reddet, om jeg slipper Taget?" spurgte den yngste.

"Ja, jeg tror, jeg kan," lod Svaret.

"Farvel da, min Ven! Og Gud være med dig!" raabte den lille til Afsted. I næste Sekund laa han knust paa Kirkens Gulv, mens Kammeraten svang sig op og blev frelst.

Læser! Dette er et sjønt Vidnesbyrd om den selvopofrende Kjærlighed, som kan bo i et Barnehjerte, og som alle burde være bejælede af. Men skulde ikke denne lille Fortælling ogsaa lede din Tanke hen paa en, der ofrede sit Liv ikke blot for en af sine Brødre, men for den ganske Menneskehed?

Vi føler altid, naar nogen saarer os, men ikke altid, naar vi saarer andre.

Gaade.

1.

Naar Eng og Ager fortørret sukker,
Den ofte Himmelens Sluser oplukker.

2.

Et Forsvarsvaaben, som bruges ei mere,
Du nu det kun i Musæerne ser.

1. 2.

Han sødtes i Ringhed, men Gud havde sat
Geniets Aeldsægl paa hans Pande;
Hans Daad vil lyse i Eibernes Nat
Og længe mindes ved Norges Strande.

Rivitteringer.

Til det nye Skolelærerseminar i Sioux Falls:

Ved Pastor N. Pedersen, 2den
Løndeindsamling: Fra Herman Sauer
0.50, Ole Dahle 0.34, Hans Granseth
1.70, Karl og Gina Knutsen 1.33, Os-
kar Røssing 0.82, Clara Larjen og Hanna
Røssing 1.06, Ole og Marie Hauge 0.32;
Clara Wittelsen og Caroline Haugen
1.38, Ollane og Thea Jensen 0.65,
Karl Olsen 1.07, Nels og Martin Dahle
1.40, Norman og Hulda Olsen 1.08,
Christoffer Hallanger 1.33, Lovise og
Jda Pedersen 2.29, Martin Olsen 0.90,
John Dahle 0.54, Alfred og Andy Mas-
heim 1.01, Mina Halsrud 0.84, Serine
Pedersen 1.30, Lovise Lomme 1.00, Ma-
thilde Spritten 2.49, Mina Holden 1.42,
Emma og Manda Andersen 1.85, Lottie
E. Williamsen 0.61, Clara E. Olsen
2.10, Nora Gløve 1.64, Anna Gullitson
1.25, Lars Larsen 0.58, Elise Knutsen
1.50, Nora Nelsen 0.37, John Hansen
0.66, Charley E. Gullitson 0.91, Marie
Olsen 1.42, Albert W. Williamsen 1.04.
Tilf. \$38.70. Herfra fratræktes 20 Cts.
til Forsendelse. Sum: \$38.50.

Entered at the post office Minneapolis,
Minn., as second-class matter.

"Fædrelandet og Emigrantens" Trykkeri,
Minneapolis, Minn.